

## Kerstmis 2010: homilie

Het decor waartegen Kerstmis zich dit jaar afspeelt is een jaar vol schandalen, een jaar crisis in de kerk, de crisis van geloofwaardigheid. Het decor, dat is de pijn die velen onder ons hierbij geleden hebben; het is het roepen van slachtoffers om rechtvaardigheid en erkenning

Daarover wil ik het niet hebben. Maar het is decor, de achtergrond die blijft meeklinken en waartegen het kerstverhaal zich dit jaar afspeelt.

Het decor, dat zijn ook de daklozen in de kou, mensen zonder rechten, zonder werk, mensen in armoede.

Het decor, dat zijn de jaaroverzichten in onze media: de aardbeving in Haïti, Chili, de overstromingen in Pakistan.

Het decor dat is ook Music for Life, de solidariteitsacties van Welzijnszorg, 11.11.11, Broederlijk Delen waaraan we dit jaar hebben deelgenomen.

En in dat decor schrijven we ook het 'woord van het jaar' : tentsletje. Dat is een nieuw woord. Als het genoeg gebruikt wordt, komt het in de Dikke Van Dale, het woordenboek van de Nederlandse taal.

Tegen dat decor wil ik vertellen van Kerstmis vandaag. En ik ga het doen in 4 werkwoorden die ook niet in de Dikke Van Dale staan.

Ik wil vertellen van mensen die '**engelen**'. Dat werkwoord staat niet in de dikke Van Dale – we vinden het als het ware hier uit.

'Engelen', dat is doen zoals de engel in de kerstverhalen.

Engelen komen altijd met dezelfde boodschap: vrees niet, heb vertrouwen, hoop, wees blij. Engelen spreken moed in, kondigen goed nieuws aan.

Engelen openen onze blik zodat we ons niet blind kijken op het decor.

Kijk, zeggen ze, zie je het gebeuren: er is meer dan crisis. Midden de crisis kondig ik je de geboorte aan van een **nieuwe mens**;

midden in de crisis zie je de geboorte van een **nieuwe gemeenschap**, een **nieuwe kerk**, die niet meer zal heten: machtige structuur, maar: gemeenschap van mensen, lichaam van Christus.

Het is aan het gebeuren: dit crisisjaar wordt een jaar van genade, waarin het kwaad dat al zolang woekert, eindelijk aan de oppervlakte komt;

waarin de slachtoffers - en niet alleen de slachtoffers van seksueel misbruik, maar allen die misbruikt werden omwille van macht - een naam krijgen, erkenning mogen ervaren; een nieuwe gemeenschap waar de minsten in het centrum staan, en waar wij uitgezuiverd worden, en weer weten waar het om gaat: dat het nu aan ons is om Gods tederheid zichtbaar te maken.

Dat het in ons bezig is te gebeuren...

### **God wordt in ons geboren.**

Dank wil ik vandaag zeggen aan allen die 'engelen' en de hoop wakker houden en ons weer bij de kern brengen.

Ik wil vertellen van mensen die **'herderen'**. Dat werkwoord is hier wel gekend, ook al staat het evenmin in de dikke Van Dale. Mensen die 'herderen', dat zijn mensen die doen zoals de herders in het kerstverhaal: zij hebben geen naam, zij vertoefden buiten de stad, ze leefden in de stilte, vergeten. Het doet mij denken aan de spreuk op de schouw van onze onderpastoor in Oedelem: Doe stille voort. Dat is hun lijfspreuk. Mensen die herderen, dat zijn er die stille voortdoen in de zorg voor hun gezin, en de buur, en de zieke medemens; die stille voortdoen in de zorg voor de gemeenschap, in de zorg voor de arme, de rechteloze, de asielzoeker in de kou. En die daarbij heel goed beseffen: wij zijn niet beter. Wij weten wat het is vergeten te zijn en niet mee te tellen.

Mensen die 'herderen': zij omgeven het kind. Met andere woorden: zij omgeven het broze, het kwetsbare, het gebrokene. Zij laten de ander niet in de kou staan. Zij houden de wacht bij de ander, zoals het lied het zegt.

Ik wil vandaag dank zeggen aan zoveel herders, want in hen gebeurt Hij die is 'Ik ben er voor u'. **In hen wordt God vandaag geboren.**

Ik wil vertellen van mensen die **'moederen'**. Ook dat woord staat niet in de dikke Van Dale. Maar het is wel aan het gebeuren. Mensen die 'moederen', dat leren wij van Maria, de moeder in de stal.

'Moederen', dat begint met zwanger zijn: vol zijn van leven, vol van dat leven dat getekend is door: Ik ben er voor u. Dat is: je leven daarop afstemmen, zodat het kan groeien, zodat het kan geboren worden, en gebeuren.

'Moederen' dat is dragen, leven dragen en blijven dragen je leven lang.

Hoe zou een kind kunnen groeien, hoe zou een gemeenschap kunnen groeien als er niet 'gemoederd' zou worden, als er geen dragers zouden zijn die tot in hun oude dag er zijn met heel hun hart, met een luisterend oor, vaak niet begrijpend, en toch zoveel bewarend in hun hart.

Ik wil vandaag dank zeggen aan allen in onze gemeenschap die, ieder op zijn of haar eigen manier, 'moederen'. Zij zijn een teken van Gods tederheid. **Zij laten Hem mens worden.**

Ik wil ook vertellen van mensen die **'kinderen'**. Evenmin een werkwoord dat in de dikke Van Dale staat. Het betekent: er zijn zoals het kerstkind. Een kind is niets, het heeft niets, het kan niets, het heeft nog niets bewezen, het heeft nog niets gepresteerd. Het is louter broos en kwetsbaar en afhankelijk van liefde van mensen. Een kind moet ontvangen; kan slechts liefhebben, in de mate het liefde gekregen heeft.

'Kinderen' is levenskunst van grote mensen, want wat ons leven betekenis en zin geeft is niet in eerste plaats wat we hebben, of kunnen of presteren... Maar het is wel

de mate waarin wij ons laten beminnen, waarin we leren ontvangen en beseffen dat wij bemind zijn.

**Alleen wie zich bemind weet, en liefde wil ontvangen is in staat om liefde te geven.**

Vier werkwoorden: 'engelen, herderen, moederen, kinderen'. **Zij zeggen hoe God vandaag mens wordt in ons.** Zij maken van Kerstmis niet een feest van één dag, maar een opdracht voor jaren lang. Het zal wellicht nog lang duren voor ze in de dikke Van Dale staan, maar dat is niet erg. Als ze maar gebeuren. In ons.

Carlos Desoete